

Јунак наших дана

Пише: Драгослав Павков
понедељак, 14 децембар 2009 19:30

„Не пада снег да завеје брег, већ да свака звер покаже свој траг“

(народна пословица)

„Државни секретар у министарству за људска и мањинска права Марко Караџић осудио је писање о правима мањина у Војводини на веб-сајту ДСС-а...“

(кајрон на Б-92 инфо)

Марко Караџић је рођен 28. децембра 1976. године у Београду, где је завршио Правни факултет. Магистрирао је Међународно право на Универзитету Нотердам у Сједињеним Америчким Државама. У Београдском центру за људска права радио је од 1998. до 2001. године као асистент програма, а од 2006. до 2007. године као координатор програма.

Ангажован је у Католичкој служби за помоћ Одељења за редукцију сиромаштва и у Савету за права детета Владе Србије. Учествовао је у изради националног плана акције за децу и аутор је неколико стручних чланака као и уредник издања Међународно право особа са инвалидитетом. Предавао је на предмету људских права у средњој школи у Индијани у САД и у седам средњих школа у Београду. Учествовао је на бројним међународним семинарима и конференцијама у области људских права и правде у транзицији. Био је члан управног одбора Балканске мреже за људска права.

Марко Караџић је члан Удружења за међународно право Србије и Лиге социјалдемократата Војводине. Говори енглески језик и служи се француским. („Борба“, 1.03.2009. године)

У емисији *Стање нације* на телевизији Б92, у којој су учествовали поменути државни секретар и Зоран Контић из Српског народног покрета Светозар Милетић, господин Караџић је показао како не би требало да се понаша државни службеник, па макар он био и државни секретар. Повод за разговор је био скуп неких „неонациста“ који је полиција забранила пошто, наводно, није био пријављен. Наравно, по схватању господина државног секретара, сви који нису чланови или макар симпатизери ДС или

ЛСВ, или барем активисти КВИРИ-је су ништа друго већ неонацисти.

Није спорно да господин Караџић има право да тако мисли. Проблем настаје када он то своје убеђење користи да са позиције високорангираног државног службеника нападне једну парламентарну странку, странку која изгледа претендује да буде нека врста дебатног клуба и од које странкама на власти ускоро неће претити никаква опасност. За господина Караџића свако „србовање“ је црвена крпа, и он изгледа нема никаквог другог посла него да чучи и чека хоће ли неко изговорити кључну реч (Србија!), па да га опљуне.

По њему, од текста објављеног на сајту ДСС-а, споран је део где се каже да не могу једнака права имати припадници српског народа и националних мањина, у смислу да Срби немају другу државу коју би могли назвати својом – па стога (ваљда) према њој имају и веће обавезе него други, а онда (ваљда) и већа права у њој него други. При томе се, наравно, не мисли да мањинама треба одузимати права гласа, образовања и приступа органима државе на свом језику, права на изражавање својих културних особености... Ја сам текст са ДСС-овог сајта овако схватио: господин Караџић, наоружан горњим титулама и дипломама то наравно схвата много комплексније, што је и нормално за тако ученог човека: ДСС је странка која окупља неонацисте, љотићевце и хомофобе и треба је забранити о истом трошку са „Образом“, „1389“, и „Националним Стројем“! Узгред, толеранција за коју се господин државни секретар залаже, у поменутој емисији представљена је тако што свом саговорнику није допустио да заврши ни једну реченицу коју је започео.

Да закључимо: кроз наступ Марка Караџића не гледам њега лично, према његовој личности сам потпуно равнодушан. Али ако је ово мишљење његових шефова Чиплића и Тадића, онда смо у проблему. Не верујем да је неки симпатизер ДС-а на прошлим изборима гласао за то да Војводину треба ставити под старатељство Хрватске или Мађарске које би ове наше комшије спроводиле преко припадника својих народа који као посланици Скупштина Србије и Војводине учествују у политичком животу овдашњем. И питање за ДСС: докле ће оваквим јастребовима ДС-а супротстављати стерилне метузалеме из својих салона? Где су Бакарец, Борко Илић, Александар Поповић? Ако је ДСС стварно постао ово што се да видети из њихових килавих „протеста против сепаратистичког статута“, да ми ипак потражимо неког новог за следеће изборе?